

Pulbere diafană în chip de primăvară

Dimineța... Dintre pernele moi și albe îmi ridic capul plătând și odihnit. Simt o atingere nici îndrăzneță, nici copleșitoare pe față. Aceasta mă mângâie într-un mod mod delicat și elegant. Obrazul meu urmărește prezența necunoscută din cameră.

Corpul meu alunecă încet deasupra plapumei de cașmir, mâna mea atinge fereastra călduță și nerăbdătoare să fie deschisă. Insist pe mânerul alunecos. Fereastra se deschide blând, lăsând cântul vrăbioarelor să-mi aline firea. Ochii mei așteptau unduirea fină a pleoapelor. Fără un prea mare deranj, acestea se deschid, lăsând razele luminosului glob de foc de pe cer să-mi cuprindă chipul și să-mi încante sufletul. Adierea gingașă a vântului îmi alintă firele rebele de păr. Sălciile începeau să înmugurească, acoperindu-se ca de un abur verde, spumos.

Eu, lăsându-mă purtată de val, strig cu glas de copilă:

- Primăvară, ai sosit!

De peste dealuri, am auzit o voce la fel de bucuroasă ca a mea:

- Am sosit cu mare drag pe acest plai haiducesc!

Surprinsă de răspunsul auzit, într-un extaz imens am strigat:

- Cale lungă ai avut, știu, arată-mi-te, amico! am adăugat cu entuziasm.

Deodată, de după dealurile înverzite, a apărut o fantasmă de culoarea smaraldului, o minunăție în chip de femeie. Frumusețea sa era ieșită din comun, chipul îi era perfect sculptat, trasat cu sensibilitate și blajinătate. Toate acestea se citeau în ochii săi de cea mai pătrunzătoare nuanță de verde. Cu glasul său melodios, mi s-a adresat ușor:

- Îți amintești de mine, draga mea, de florile mele, de fluturașii mei, de rândunelele mele?

Într-un moment confuz am încercat să mă adun și să spun ceva, însă uimirea mă oprea fără rușine.

- Vino cu mine, ne vom juca! grăise ea zâmbind.

- Nu pot. Nu mai sunt un copil, mă voi bucura de această schimbare a naturii, altfel...

- Nu mai ești un copil? Niciodată să nu spui asta, cu toții trebuie să vă bucurați de această înviere a firii ca suflete tinere, de copii!

Astfel, am fost purtată de adierea acestei regine misterioase. Împreună cu ea am redescoperit magia de a simți prospețimea în aer, de a privi lumea aceasta cu ochii sufletului, de a mă bucura de faptul că trăiesc sub forma unui suflet hrănit de aceste metamorfoze ale vieții.

La final dânsa și-a luat rămas bun, grăind:

- Dragă mea, uneori trebuie să te deconectezi de mica etapă a vieții pe care ți-o petreci doar între cei patru pereți ai casei admirând nimicuri. Trebuie să privești ceea ce este cu adevărat important în viață, aceste mici detalii pe care le vei purta mereu în suflet!

Varga Alexandra, clasa a VIII-a A

Băiatul și copacul

A fost odată, demult, un măr uriaș. Un băiețel venea mereu să se joace pe lângă el. Se urca până în vârful lui, gusta din mere, adormea fericit la umbra copacului. Ce mai ! Îi plăcea tare mult copacul lui, iar mărul îl iubea și el la fel de mult. Dar, într-o zi, băiețelul veni abătut lângă copacul său. Copacul îl îmbie...

- Vino sa te joci cu mine !

Băiețelul îi răspunse:

- Nu mai sunt copil mic, să-mi gălesc de joacă în jurul copacilor. Aș vrea jucării, dar am nevoie de bani ca să le cumpăr !

- Îmi pare rău, dar nu am bani. Poți culege însă toate merele mele și să le vinzi. Astfel, vei reuși să-ți cumperi jucăriile pe care ți le dorești. Cât de fericit era băiatul acum! A cules merele și a plecat bucuros. Dar, după aceea, el a încetat să mai vină să viziteze copacul.

Mărul devenise din nou trist fiindcă i se facuse dor de copil. Însă copilul, devenit acum matur, a venit iar la vechiul său prieten, care l-a primit binevoitor...

- Vino sa te joci cu mine !

- Acum nu mai am timp de joacă, răspunse băiatul. Trebuie să muncesc pentru familia mea. Avem nevoie de o casa în care sa ne adapostim. Poti să mă ajuți?

- Îmi pare rău, dar eu nu am nicio casă să îți dau, a răspuns copacul. Dar poți tăia din ramurile mele cele groase și să îți faci o casă din ele. Așa că băiatul se apucă să taie toate ramurile groase ale copacului și plecă fericit. Pomul nostru se bucura că cel pe care îl cunoștea era mulțumit, dar după ce plecă, băiatul nu se mai întoarse multă vreme la copac. Așa că acesta era din nou trist și singuratic. Într-o zi calduroasă de vară, sosi iar. Pomul radia de bucuria întâlnirii.

- Bine ai venit!

- Sunt tare trist și simt că îmbătrânesc. Aș dori să călătoresc pe mare, să cunosc oameni noi. De unde aș procura o barcă?

- Poți folosi trunchiul meu. Vei putea călători fericit spre zări îndepartate.

Băiatul tăie trunchiul copacului și își făcu o barcă cu care călători pe mări, timp îndelungat. După mulți ani se reîntoarse la copac. Dar, de data aceasta, pomul îi spuse:

- Îmi pare rău, băiatul meu, dar nu mai am nimic să-ți dau. Nu mai am mere pentru tine !

- Nu mai am nici eu dinți să le mănânc, îi răspunse copilul, acum sunt bărbat în vârstă.

- Nici trunchi ca să te urci pe el, îi zise copacul !

- Sunt prea bătrân ca să mă cațăr acum !

- Nu mai am nimic să-ți ofer, poate doar rădăcinile mele, care se sting, a zis copacul în lacrimi.

- Nu mai am nevoie de nimic...doar de un loc de odihnă. Sunt foarte obosit după toți acești ani !

- Foarte bine! Rădăcinile mele sunt cel mai bun loc de odihnă. Vino aici și odihnește-te !

Băiatul s-a așezat lângă copac, iar copacul era vesel, zâmbind printre lacrimi.

Aceasta este povestea fiecăruia dintre noi. Copacul îi reprezintă pe părinții noștri. Când suntem mici, îndrăgim joaca în preajma lor. Când creștem, îi părăsim. Mai venim pe la ei când avem nevoie de ceva. Dar, indiferent ce se întâmplă, părinții sunt alături de noi, spre a ne ajuta cu tot ce pot, ca să ne facă fericiți. Poate vă gândiți că băiatul din povestea noastră era plin de cruzime, dar așa ne tratăm, cu toții, părinții.

Mihăilă Alexandra, clasa a VI-a C

Anii copilăriei

Sunt un băiețel norocos. Mi-am petrecut primii opt anișori în Spania, iar acum, de trei ani, locuiesc în România.

Am avut ocazia, cum puțini o au, să cresc în două culturi diferite.

Cele mai frumoase clipe le-am petrecut cu prietenii mei din Spania, iar acum am început să mă împrietenesc cu cei de aici.

Și acolo și aici, noi, copiii, avem puterea de a ne adapta și de a învăța din greșeli.

Îmi amintesc cu drag anii când am învățat să înot în piscina de la bloc, când am învățat să merg cu bicicleta și regulile de circulație într-un loc special amenajat, foarte aproape de unde locuiam. Era un poligon amenajat pentru copiii care învățau să meargă pe bicicletă, cu șosea, poduri, semafoare - un oraș în miniatură.

Tot în Spania am învățat să scriu primele cuvinte, să merg cu carturi și să joc fotbal.

Deși mi-a fost greu când am venit în România, pot să vorbesc, să scriu și să gândesc în românește. Le mulțumesc pentru aceasta profesorilor mei pentru ajutor și pentru înțelegere.

Anii copilăriei continuă să fie frumoși pentru că acum locuiesc la casă, am cățeluș, pisicuță și găini.

Sunt fericit!

Milan Daniel Andrei, clasa a V-a A

Dacă aş putea opri timpul...

Dacă aş putea opri timpul în loc, ar fi experiența vieții mele! Dar pentru a face acest lucru este nevoie de un plan bine pus la cale, căci Taica Timpului, este greu de păcălit. Se spune că fără acesta lumea nu ar putea exista, dar eu încă mă întreb ce ar putea fi atât de diferit ?

Într-o bună zi, gândindu-mă și răzgândindu-mă la această idee teoretic absurdă, am adormit cu gândul la planul meu magic prin care doream să prind această năluca a timpului. Toate aceste gânduri mi-au învelit subconștientul într-o mare de întrebări: „Oare cum arată acest Taică al timpului?”, „Oare este diabolic?”, „O să-l pot prinde vreodată în sacul meu de monstruleți? ”

Iată că, după toate aceste mici lucruri încă nedescoperite, m-am pierdut într-un somn profund. Deodată, am deschis ochii și am zărit o cărare simplă, pustie. Sincer, credeam ca această cărare este una fantastică care mă va duce spre un tărâm necunoscut. Aparent era o cărare inofensivă. Ceea ce nu știam despre ea, era faptul că ea este adevărata cale ce mă va purta spre descoperirea misterului timpului. Brusc, două șiruri de copaci înalți au împrejmuțat cărarea făcând liber glasul unor ticăituri de ceasuri. Acestea proveneau din coroanele copacilor. Primul meu gând venit a fost faptul că mă aflu pe tărâmul Taicii Timpului.

Nici nu am reușit să-i rostesc bine numele că repede a apărut în fața mea. Avea un chip răzbit de o mulțime de crețe, pe care oricât de mult aş fi încercat să le număr, nu reușeam. Era mai mult decât limpede că acesta este moșul pe care îl căutam. De asemenea era mic de statură, cu ochi scânteietori și, tremura extrem de mult. Hainele sale erau amuzante, pline de cifre și diferite semne grecești, ce îmi aminteau de ora de matematică.

Într-un moment confuz, încercam să mă hotărâsc dacă vreau cu adevărat să prind acest moșuleț. Un gând striga că ar trebui, altul îmi șoptea că nu ar trebui. Într-un final am spus da, da, trebuie să îl prind. Mi-am scos sacul magic încercând sa-l trag peste moșuleț. Acesta se zbătea făcând vrăji asupra mea, pentru a mă încetini. „Nu vei reuși, crede-mă!” îmi repetam în gând. După această îmbărbătare, am rostit cuvintele ce trebuie să-l adoarmă pe micul Taică:

„Oprește-te, Timpule
Adormi, mârșavule
Lasă-mă pe mine,
Să am grijă de tine !”

Așa, am triumfat asupra Taicii Timpului, păcălindu-l cu ușurință. După capturarea sa, am observat că tot ceea ce se afla în jurul meu a devenit doar un vast tablou. Eu puteam privi totul în jur, mă puteam mișca, puteam face totul, ceea ce era egal cu nimic. Era mult prea diferit, trist, iar din toate acestea nu mă puteam bucura de libertatea de a face ceea ce doresc. Iată că din toată această întâmplare visată, am descoperit faptul că nu tot ceea ce ne dorim este ceea ce avem nevoie.

Viața noastră este minunată așa cum este, deși timpul zboară uneori fără să dorim.

Varga Alexandra, clasa a VIII-a A

Marea Copilăriei

Aș vrea să cuprind întreaga mare cu ochii mei, atât de mici și atât de neputincioși! Uneori, când simt că Marea îmi pătrunde în suflet, ochii mei, albaștri ca și ea, cuprind întreg misterul Mării. Dar imediat când îmi dau seama ce se întâmplă, Misterul fuge din ochii mei și se cuibărește în spatele Mării, să-l vadă toți.

În ziua aceea am vorbit cu Misterul, Misterul care mi-a spus că încă sunt pe Marea Copilăriei, dar că în curând nu voi mai fi. Nu l-am înțeles.

Până în acel moment nu mai văzusem Misterul, doar l-am simțit și l-am auzit. Dar în acea zi, Misterul a căpătat trup. Un pescăruș i-a împrumutat trupul. Și Misterul în trup de pescăruș a venit lângă mine. Și l-am privit în ochi. Și atunci Marea Copilăriei a început să cânte un cântec atât de sfâșietor!

O doamnă cu trup de nori și păr de soare a acoperit cerul. Volanele rochiei cântau pe muzica vântului. Și cântecul era același ca și al Mării, de parcă s-au împreunat ca să-mi sfâșie inima.

Și apoi lacrimile mele au biruit. Doamna mi-a făcut o pereche de aripi pe care le-a fixat cu un zâmbet. Pescărușul îl mai vedeam. Era un punct negru în depărtare. Am zburat după el, dar după un timp a dispărut.

Am revenit la țarm și am plecat gânditoare acasă. Și apoi mi-am dat seama că nu mai plutesc pe Marea Copilăriei, ci pe Marea Vieții. De aceea cânta Marea atât de sfâșietor. Și doamna aceea cine era? Timpul, cu siguranță.

Mă duc acum să văd ce a mai rămas din Marea Copilăriei. Mă duc. E o simplă mare. Nu mai simt Misterul, nu-l mai aud. Un pescăruș asemănător cu cel din acea zi se rotește pe cer. Vine la mine. Îl privesc în ochi, dar el îmi evită privirea. În zadar, pescărușul acesta nu e cel din acea zi! Dar în încercarea mea disperată nu aud decât niște valuri care se zbat și se bat între ele.

Aș vrea ! Aș vrea ca întotdeauna să fie acea zi... Să re trăiesc numai acea zi! Aș vrea să mai vorbesc o dată cu Misterul. Strig:

- Aș vrea!

Iar ecoul se întoarce, repetând la nesfârșit:

- Aș vrea ...

Varga Alexandra, clasa a VIII-a A

Gânduri copilăriei...

Copil cu suflet mare am fost de când mă știu...

Acum am crescut și toate întâmplările copilăriei le păstrez în suflet și am să-mi aduc aminte cu drag mai ales de jocurile copilăriei.

Acum tot timpul sunt ocupat, ca să pot să învăț la școală ca să pot ajunge ceva în viață.

Unde ești, draga mea copilărie?

Moruțan Ionuț, clasa a VII-a C

Începutul sfârșitului

Aud. Nu aud oameni. Nu aud animale. Aud gânduri. Gânduri care te provoacă, care te joacă și care te nimicesc. Simt. Nu atingeri, nu durere. Simt pericolul, pericolul care mă înconjoară de când am decis să fug împreună cu el, pericolul care m-a lovit când el a dispărut, pericolul pe care îl simt sufocându-mă și făcându-mă să regret totul.

Sub lumina lunii privesc iazul pe care plutesc frumoșii nuferi galbeni. Simt cum prin liniștea pădurii băntuie câte o nălucă, câte un vis spulberat sau înghițit. Mă las pe spate și privesc stelele. Sunt multe, mii, poate miliarde de stele care lucesc acum și se vor stinge mâine, ca altele să poată să le ia locul. Și va dura ani ca să strălucească la fel ca cea de dinainte, ani ca să uit toate amintirile neplăcute, ani peste ani.

Simt cum mă poartă somnul într-un univers total paralel: eu cu el, el cu mine. Eu vorbesc. El tace. Monologurile mele se părea că l-au plictisit, așa că am încetat. Măiastra liniște predomină, vorbim doar din priviri, priviri înecate de apele suspinelor din trecut. Îi scăpă un oftat după care începu:

- Ai făcut o greșală, știi asta, nu ?

- Când am decis să fug cu tine m-am gândit la un nou început, la noi doi fericiți, la nimeni și nimic care să ne oprească să fim noi înșine.

- Ești doar o puștoaică naivă. Nici eu nu am știut ce mi se va întâmpla, dar iată că așa a fost. Ai sperat la un nou început, dar nu ai știut că acela era începutul sfârșitului.

După ce mă trezisem din ciudatul meu vis, vorbele lui îmi răsunau în minte: „Nu ai știut că acela va fi începutul sfârșitului!” Poate că era mai bine să nu mă fi lăsat dusă de val. Poate ar fi trebuit să stau cu mama și cu sora mea să le privesc cum îngrijesc oameni bolnavi, în timp ce eu eram prea dezgustată ca să privesc munca celor două. De fiecare dată există câte un „poate” care strică întreg planul.

Cu poliția pe urmele mele, aceiași polițiști care mi l-au luat și l-au trimis la muncă a doua zi, cercetând fiecare colțisor, fiecare tufiș, fiecare copac al acestei păduri.

Acum ce-mi rămâne? Teama. Amintirea celor dragi, dar și singura mea realizare: răzvrătirea. Sunt un simbol al răzvrătirii, cu poliția pe urmele mele!

Varga Alexandra, clasa a VIII-a A

Ghiociei

Ți-am dăruit un ghiocel
Și mi-ai compus o poezie,
Ți-am mulțumit și eu și el,
Căci i-a plăcut și lui și mie!

Ți-am dăruit mulți ghioceli
Frumos legați într-un buchet,
Dar nici nu ți-a păsat de ei
Și ai uitat că ești poet.

Când ghiociei ieșiți afară
Schimbă simbolul de-altădată,
De vină nu-i vreo primăvară,
Ci sufletul a câte-o fată.

Dîșorean Raul, clasa a VIII-a B

Copilăria Copilăria

Copilăria este perioada din viață când imaginația prinde aripi, când jucăriile sunt cele mai frumoase daruri și jocurile sunt activitățile vesele din timpul zilei.

Când suntem copii visăm la lucruri frumoase, ne imaginăm lumi haioase pentru adulți dar minunate pentru noi și nu avem nicio grijă. Suntem protejați de către părinți și avem drepturi. Ne simțim în largul nostru când părinții ne satisfac dorințele.

Când suntem copii mici, toată ziua ne jucăm. Când creștem mai măricei, mergem la grădiniță unde învățăm lucruri noi, ne facem prieteni și colorăm, desenăm.

Oricum, până la 7 ani, suntem creșcuți și educați de părinți și dacă suntem bine creșcuți se spune că „avem cei 7 ani de acasă”.

La 7 ani începem o nouă etapă din viața noastră, emoționantă pentru noi și pentru părinții noștri și anume, începem școala, Acolo învățăm să scriem, să citim și primim noi cunoștințe pe lângă cele primite în primii ani de viață. Participăm la concursuri, la primele noastre competiții și avem teme. Acum nu ne mai preocupă atât de mult joaca, ci învățatul care ne va ajuta mult în viitor. Ne mai jucăm doar în timpul liber.

Totuși, în acești ani, ne plac la nebunie jucăriile. Băieților le plac mașinuțele, roboții, jocurile logo. Fetelor le plac păpușile și căsuțele de păpuși.

După această perioadă, începem să avem hobby-uri cum ar fi cântatul, cititul, dansatul etc. Când ajungem la gimnaziu, începem să ne maturizăm, să pășim pe primele trepte ale adolescenței. Această trecere de la copilărie la adolescență este o perioadă dificilă, de neînțeles pentru unii.

Ajungând la liceu, se termină copilăria. Studenția ne face încet, încet, adulți. Acum avem griji și obligații, iar copilăria rămâne în amintirile noastre.

Deci, bucurați-vă, copii, de această perioadă pentru că e cea mai frumoasă, va trece repede și nu se va mai întoarce!

Hațegan Diana, clasa a VI-a C

Clipe de nouitate

Cea mai frumoasă perioadă din viața unui om este fără îndoială copilăria. Eu am crescut într-un sătuleț foarte micuț, dar acest lucru nu mi-a influențat copilăria.

Am crescut sub privirile mamei și tatălui într-o lume înfrumusețată. Copilăria este un univers duios, dulce, plin de distracție în care orice este posibil în lumea jucăriilor și jocurilor. În această lume ne putem întâlni cu Albă-ca-Zăpada, un balaur cu douăzeci și două de capete sau chiar cu „bau-bau”. Toți copiii credeau în Iepurașul de Paște care ascundea ouăle colorate în iarba înverzită.

Noi, fetele, mereu visăm să devenim niște prințese foarte frumoase, cu rochii decorate cu rubine și baghete magice.

Băieții își doresc să devină ingineri-șefi sau cavaleri care să lupte împotriva zmeilor.

Când eram mici nu puteam să adormim fără o poveste sau un cântec spus de vocea blândă și suavă a mamei. Aproape toți când eram mici aveam un ursuleț sau un prieten imaginar cu care ne jucam, dormeam și vorbeam. Toți iubeam desenele animate, iar atunci când începeau eram foarte cuminți. Eram plini de energie, dorind să facem noi totul.

Trecând vremea ne-am schimbat, nu mai doream să devenim prințese sau cavaleri, nu ne mai temeam de „bau-bau” și nu mai credeam în Iepurașul de Paște. Noi ne doream să devenim adulți, cu capul pe umeri, pe propriile picioare. Dar nu uita mereu că ai fost un copil și ai avut o copilărie cu clipe de neuitat!

Bucur Adelina, clasa a VI-a C

Copilărie? Ce este aceea?

De multe ori, se întâmplă să merg pe stradă, liniștită, plimbându-mă pur și simplu, și văzând copii la vârste foarte fragede cu tablete și telefoane performante în mâini. Sunt foarte dezamăgită de părinții acelor copii și sunt dezamăgită, în general, de societate.

Unde sunt zilele în care o mulțime de copii se jucau prin parcuri, alergau fără să obosească și urlau din toți răunchii „Pui, X!” atunci când se jucau de-a v-ați ascunselea? M-am întrebat acest lucru de nenumărate ori dar tot nu am aflat încă răspunsul.

Îmi este dor să văd cum părinții își privesc cu ochi de șoim odraslele mult iubite și, de cele mai multe ori, alintate atunci când se joacă. Mulți părinți nu vor să își mai petreacă timpul cu așa-numitul „cel mai bun lucru care li s-a întâmplat în viață” pentru că sunt obosiți și plictisiți, dând vina pe locul de muncă. Un părinte adevărat și cu totul devotat copilului său ar trebui să-și petreacă timpul cu el, cât încă mai are ocazia, ar trebui să profite de anii puri ai copiilor lor, de anii inocenței.

Copilăria prichindeilor din ziua de azi nu se mai numește copilărie, e cu totul altceva ceea ce numesc ei copilărie. Prea puțini copii vor să mai iasă cu părinții lor la o plimbare sau să bată mingea în fața blocului cu prietenii lor. Și prea puțini părinți își îndrumă copiii către o copilărie fericită în adevăratul sens al cuvântului.

Așa cum nimic nu ține la nesfârșit, nici cei mai frumoși ani din viața omului nu țin o veșnicie. În cele mai multe cazuri, inocența și puritatea copiilor dispare odată cu începerea școlii. O vreme, sunt conduși pe drumul cel bun de către învățătoarea lor, dar doar o anumită perioadă de timp, relativ scurtă.

Copiii din clasele pregătitoare încep să ia contact cu copiii din clasele mai mari, care au fost de mult „corupți” de alte exemple nu tocmai bune. Așa, se uită, încet, încet, cei șapte ani de acasă și totul se pierde într-o negură a uitării a bunelor maniere.

Uneori, am impresia că dacă ar fi să întreb câțiva copii cum sunt anii copilăriei, mi-ar răspunde printr-o privire ciudată și cu întrebarea „Copilărie? Ce este aceea?”.

Ionescu Ioana, clasa a VI-a C

Rătăcit în pădure

Vara trecută mi-am propus împreună cu colegii mei de clasă să plecăm în excursie pe deal și să campăm undeva prin zonă. Drumul a fost destul de costisitor având în vedere faptul că am avut de parcurs cincizeci de kilometri dus - întors. Dar cum se spune, cu chiu cu vai am ajuns.

În prima zi, am campat lângă un izvor, iar în cea de-a doua, în pădure. Sincer pot spune că am riscat campând în pădure deoarece ne puteau ataca oricare fiare... dar am hotărât să fie totul sau nimic. Seara după ce ne-am instalat corturile, am pus masa și am aprins tradiționalul foc de tabără, ne-am pus pe prăjit cârnăciori, un lucru mult prea riscant pe care îl poți face tocmai în pădure! Și uite așa am primit o sperietură zdravănă de tot. Noi, mâncând pofticioși, am auzit dintr-un tufiș un zgomot. Nu părea nici mârâit, nici scheunat, părea a fi un plâns de copil. Unul dintre colegii mei, care era mai mult decât curios, s-a dus să vadă ce este. Noi l-am oprit, căci putea fi orice fiară a pădurii, care era pregătită să îl atace.

El, neascultând, s-a dus în tufiș și a prins ceva. Ca să ne sperie a început să strige după ajutor ca din gură de șarpe, noi am crezut că este atacat. Strigătul lui nu a ținut mult, deoarece îl bufnise râsul când ne-a văzut atât de îngroziți. Glumețul a ieșit din tufiș, iar în poală avea un cățeluș micuț și alb care plângea înfiorat. Poate îi era foame și de aceea i-am dat un cârnăcior care l-a bucurat. Ne gândeam ce să facem, să-l păstrăm sau să-l lăsăm în grija lui Dumnezeu. L-am verificat foarte bine și nu părea un câine de rasă, deci credeam că cineva l-a abandonat în pădure. Așa l-am păstrat și i-am pus numele Pufu - mic care este amicul nostru cel mai bun. Poate dacă nu hotăram să atingem imposibilul, nu îl găseam pe Pufu în pădure.

Micuțul Pufu cu timpul a crescut devenind un câine minunat și credincios. Am încercat să îl dresăm cât mai bine cu puțință pentru a ne fi alături cât mai mult. Casa noastră este păzită cu multă plăcere de ghemotocul Pufu care ne este un prieten grozav!

Varga Alexandra, clasa a VIII-a A

Primăvara

A trecut iarna cea grea. E **Martie**, prima lună de primăvară!

Afară a început deja să se încălzească. Natura și-a dat jos mantia albă și rece, ziua este la început de drum, iar noaptea părăsește cerul ca un coșmar care s-a terminat. Vântul rece și crud este alungat de raza pâlâietoare și călduroasă a soarelui.

Primăvara a așternut peste tot un covor multicolor. Câmpurile și dealurile au înverzit, iar livezile se pregătesc să dea în floare. Primăvara a trezit pădurea la viață. Fluturii zburdă, albinele harnice încep dulcele zumzăit prin flori, păsările călătoare par niște vâslași pe marea cerului senină spre soarele care luminează bucuros. Toate aceste semne frumoase și peisajul mirific adus de acest anotimp ne bucură pe toți și ne înveselește.

Să ne bucurăm cu toți de acest mărtișor primit în dar, adus de luna Martie, de blânda și caldă primăvară!

Copaciu Diana, clasa a VII-a C

Gânduri mamei

Privesc spre anii copilăriei cu ochii mari și senini, cu sufletul vibrând a emoție, cu părul răvășit de vântul primăverii și chipul luminos al mamei precum o zi de mai.

Spre mama se întorc, iar și iar, gândurile pure ale copilăriei mele, către ființa care mi-a dat viață și mi-a îndrumat primii pași în viață.

Pentru mine, viața a devenit un drum cu urcușuri și coborâșuri, o filă de poveste cu diferite personaje: când eram înconjurată de Feți-Frumoși și Ilene Cosânzene, când eram pândită de balauri cu șapte capete și vrăjitoarea cea rea. Din fiecare pagină, răzbea însă, victorios, chipul preafrumoasei mele mame. Ea a fost și rămâne icoana sufletului meu, icoana copilăriei în care ne oglindim chipul încruntat de rutina zilnică, chipul către care ne întoarcem când ne-a obosit viața, căci în privirea ei și în vorbele duioase am găsit înțelegere și cea mai multă alinare.

Toate sentimentele, toate trăirile iau o singură formă, un singur nume: „mama”. Un singur cuvânt care întrunește întregul Univers.

Dacă aș putea aș da glas chipului ei: mama mea este o ființă gîngășă și frumoasă, cu ochii mari și strălucitori asemeni diamantelor din care se revarsă căldura, blîndețea și înțelepciunea. Niciun trandafir nu o poate întrece în frumusețe, niciun ghiocel în delicatețe. Măinile sale sunt finuțe și catifelate, glasul său melodios îmi străbate inima și mi-o umple de fericire, iar privirea sa blîndă și luminoasă îmi liniștește sufletul.

Ea este cea mai bună ființă care îmi poartă de grijă mereu. Niciodată nu a plecat de lângă căpătâiul meu fără să nu îmi spună un cântec de leagăn, pe care și-l amintea și ea de când era copil ca și mine.

Mama, acest cuvânt magic, reprezintă ființa cea mai iubită și îndrăgită de mine pe pămînt, spre care îmi întorc cele mai alese gânduri și sentimente, în care mă regasesc și îmi regăsesc liniștea sufletească.

Aș putea spune că mama este îngerul meu trimis de Dumnezeu pe pămînt pentru a mă ocroti, a mă ajuta să trec mai ușor peste greutățile vieții, fiindu-mi mereu alături.

Fii lângă mine mereu, veghează-mă îndeaproape!

Joca Manuela, clasa a VIII-a A

Mama mea

Mama mea cu suflet mare
Te iubesc până la soare
Te iubesc cu inima
Tu ești cerul din viața mea!

Mama mea cu suflet mare
Ești frumoasă ca o floare
Strălucești ca și o stea
Ești steaua din inima mea!

Floroaia Adrian și Morușan Ionuț, clasa a VII-a C

Dragă mamă,

Primul tril de rândunele de-abia întoarse din țările calde, primul ghiocel răsărit din pământul fraged, primele raze suave de soare și cerul de-un albastru limpede, îmi vestesc ziua ta, frumoasa mea mamă!

Deși aniversările tale sunt de două ori pe an, fiecare zi e-o sărbătoare a naturii dedicată ție: florile-ți zâmbesc, păsările-ți cântă un cântec suav, ca tine, soarele-ți face cu ochiul iar fetița ta te îmbrățișează.

Uneori, chiar dacă te supăr și cerul e gri, să știi că mereu te voi iubi! Dragostea mea pentru tine nu cunoaște margini!

Mamă, ești o ființă minunată în care găsesc alinarea. Tu ești precum o muzică dulce, o rază de soare. De asemenea, nimic nu e mai prețios decât surâsul tău.

Zâmbetul tău e precum razele soarelui, iar inima ta e de aur! În obrajii tăi strălucesc stelele noaptea, iar ziua strălucește un lac azuriu.

Tu ai fost prima făptură care mi-a zâmbit, iar zâmbetul tău cald mi-a luminat de atunci toată viața! Tu ești persoana care mă iubește mereu, necondiționat, care mă ocrotește și mă liniștește atunci când sunt tristă, care-mi dă o multitudine de sfaturi care vor înflori în viitor și datorită cărora ești modelul vieții mele.

Din toate acestea și dintr-o mulțime de alte lucruri, te iubesc și îți mulțumesc pentru tot!

La mulți ani, minunata mea mămică!

Hațegan Diana, clasa a VI-a C

Mama

Dragă mamă, nu uita
Soarele eu ți l-aș da,
Dar tu îl ai deja
În privirea ta.

Când îmi curge lacrima
Cineva mi-o alină,
Dar noi o știm deja
Ești sufletul și viața mea.

Eu cu tine am crescut
Tu mi-ai dat tot ce am vrut,
Sufletul ei ți l-aș da
Mare este dragostea ta!

Până când eu voi trăi
Să știi că te voi iubi,
Pentru bunătatea ta
Ești sufletul și viața mea.

Borza Casian, clasa a VII-a A

Mama

Când mă culc și mă trezesc
Tot pe mama o zăresc.
Este ca o rază rară,
În plin prag de primăvară.

O cunună de argint,
Placată cu fir de aur,
Suflet bun mi-a dăruit,
Mama este un tezaur.

Respectul și buna purtare,
Călăuze înțelepte,
Mama s-a gândit la toate
Doar să-mi fie alinare.

Alionescu Alexandra, cls. a VI-a A

Întâlnirea

„Afară plouă cu găleata!”
Cum obișnuiai să spui cândva
Și când m-ai văzut, mi-ai spus îndată:
„Plouă și în inima mea!”

Mai ții minte prima dată?
Întâlnirea de sub stejar,
Atunci când mi-ai adus în dar
O floare, o culoare și inima de jar?

Și în clipa aceea, tu mi-ai spus:
„Să ai răbdare, necazurile se termină!”
Toate acestea te fac puternică, te determină
Să faci tot ce ți-ai propus!

Ionescu Ioana, clasa a VI-a C

Desen *Holom Bianca, clasa a V-a A*

Afirmativ

Prima dată când ne-am văzut,
Ca prin minune ai apărut,
Sub stejarul imens
S-a născut un sentiment intens.

Și ai început să vorbești
Despre munte, despre mare,
Despre razele de soare,
Cum le zărești, dimineața, când te trezești.

Și vorbind tot așa,
Ai uitat ceva...
Din sacoul tău frumos,
Ai scos o mică cutie roz.

Inima mi-a tresăltat
Atunci când am aflat
Ce intenții tu aveai,
La un răspuns afirmativ sperai.

Ionescu Ioana, clasa a VI-a C

Speranțe târzii

La fereastră stau,
Sperând că vei veni
Nu-ți știu intenția
Poate-ți vei aminti.

Casa e goală,
Sufletul pustiu,
Pianul așteaptă
Un acord târziu.

Nimeni nu-i pe stradă
Picură din nou,
Stropii cad de gheață
Pe sufletul meu.

Ionescu Ioana, clasa a VI-a C

Sunt un fluture

Sunt un fluture venit din amintiri,
 Știu sentimentul de iubire ...
 Broasca de la ușă,
 Sare în cenușă,
 Dar asta nu înseamnă ură,
 Mic sunt și eu de statură.
 Încap pe un picior de plai,
 Dar, vai!
 Când văd atâta gelozie,
 Chiar și într-o poezie,
 Îmi vine să plec de-aici,
 Eu, poate și câțiva amici.
 Când aud cuvintele,
 Parcă-mi rup aripile,
 Mic sunt tare și amărât,
 De cuvinte mi-e urât!
 Mă îndrept spre infinit!

*Adamescu Ana Georgiana,
 clasa a VII –a A*

Gând bun și Îngerul Păzitor

După o vreme, Gând bun,
 A pornit iarăși la drum,
 Ascultându-și melodia,
 A-nceput călătoria.

Îngerul îl aștepta
 În parcare sa.
 Multă forfotă era,
 De-abia mai răzbea !

*Adamescu Ana Georgiana,
 clasa a VII –a A*

Frumusețea vieții

Viața-n frumusețea ei
 Are numai flori și miei,
 Dar de nu o prețuim
 Nu putem nici s-o iubim!

Ea este ca și o floare
 Mică, atunci când răsare
 Și când crește și tot crește,
 Fericirea se mărește.

Ea trebuie lăudată
 Și tot timpul respectată
 Niciodată, niciodată
 Nu trebuie abandonată!

Grijă să aveți de ea
 Pentru a putea avea
 Fericire îndelungată
 Căci ea este fermecată.

Viața merită trăită
 Cu bune, cu rele
 Ea e creația divină
 E în visele mele.

*Adamescu Ana Georgiana,
 clasa a VII –a A*

Sfat bun

Nu te lăsa intimidat de FUM
 Lasă-te purtat de VÂNT
 Nu te-abate de la DRUM
 Ține-te doar de CUVÂNT!

*Adamescu Ana Georgiana,
 clasa a VII –a A*

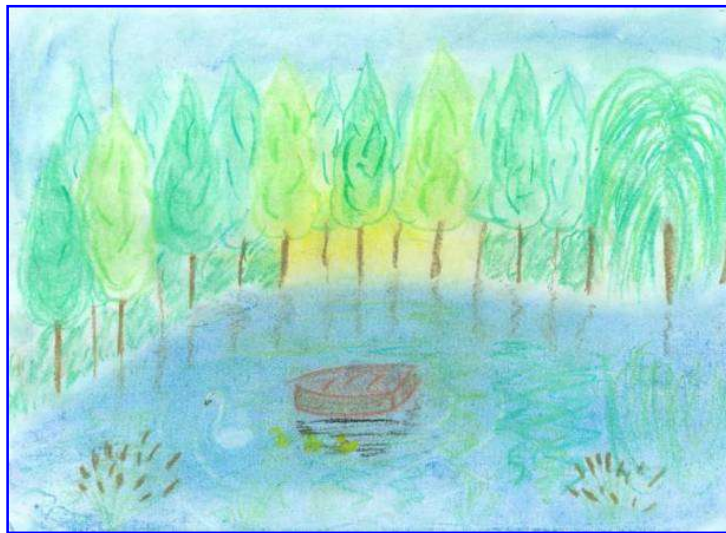
Lebăda

Dimineța liniștită
Pe apa lacului tihnită
Plutește lin și maiestuoasă
O dulce, lebadă frumoasă!

Cu o privire îngândurată
Privește trist în viitor
La un posibil călător
Plecat pe lac și neîntors...

În jur e-o liniște pustie
Cerul ne-mbracă-n armonie
Culorile lucesc în soare
Într-o concentrică mișcare.

Lomonar Alexandru, clasa a VI-a C

Desen *Matîș Debora, clasa a VI-a A*

Puișorii

M-am grăbit să merg spre casă
Ca să pun ceva pe masă
Puișorilor mei dragi
Că sunt mici și năvălași.

Crișan Sebastian, clasa a V-a A

Furnica

Voi dormi în furnicar
La vecinul pădurar
Măine când mă voi trezi
La drum iarăși voi porni.
O să merg din casă-n casă
Până voi ajunge acasă.

Holom Bianca, clasa a V-a A

Desen *Copaciu Diana, clasa a VII-a C*

Căpșunile

Sunt roșii, zemoase,
Parfumate și gustoase.
Le împărțim între noi,
Vrem să le mâncăm și voi.

Spuma aromată,
Înghețata asortată,
Rețete există,
Multe sunt pe listă.

Ați ghicit voi oare ?
Să fie un fel de mâncare ?
Sunt căpșunile din grădină:
O minune fină !

Filipescu Eugen, clasa a VIII-a B

Primăvara printre noi

Vine primăvara!
Ghiociei înfloresc,
Deasupra bălții adânci
Fazanii se-ncălzesc.

Vine primăvara!
Soarele răsare,
Pe crengile copacilor
Vezi păsări călătoare.

În aer rândunica
Cu voioșie zboară,
Iar greierașii veseli
Pe noi ne înconjoară!

Dînșorean Raul, clasa a VIII-a B

Seara albastră

În cămașa ei albastră
Bate seara la fereastră:
- Cioc! Cioc! Cioc!
Eu sar din pat,
Ea mă-ntreabă:
"Te-ai culcat?"

Sub parfumul-i violet
Îi deschid fereastra-ncet:
"Cum să dorm? Te așteptam!"
Ea întinde-atunci un ram,
Murmurând încetișor:
"Noapte bună, somn ușor!"

Dînșorean Raul, clasa a VIII-a B

Primăvara plină de viață

Totul a prins viață...
Ca printr-un farmec înfiorător,
Printre raze împletite de lalele
Ascult tăcerea nopții în neștire.

Rătăcesc printre stele de argint...
Ce poartă numele de paradis...
Florile mă îmbată în parfumul lor amețitor
Și... parcă visez...

Privesc cerul...
Am uitat de realitate,
Îmi șoptește cuvinte tandre,
Parcă dintr-o altă lume
Primăvara a venit !

Dînșorean Raul, clasa a VIII-a B

Păsărele...

Se văd departe, în zare,
Cum vin păsări călătoare.
Vin la cuiburile lor,
Din micuțul lor pridvor.

Ciripit de păsărele
La casa bunicii mele,
Peste vârf de rămurele
Trec în stoluri rândunele.

Dînșorean Raul, clasa a VIII-a B

Primăvara

Primăvară, primăvară,
Ce mai faci tu, surioară?
Ce mai faci tu, zână bună,
Care florile adună?
Tu trezești natura toată
Printre razele de soare,
Ce strălucesc și dezmiardă
Pomii din livada toată.
Păsărele iar cântă
În grădina adormită
Tu, primăvară frumoasă
Rămâi veselă și cântă!

Marincesc Roxana, clasa a VI-a C

Voioșie

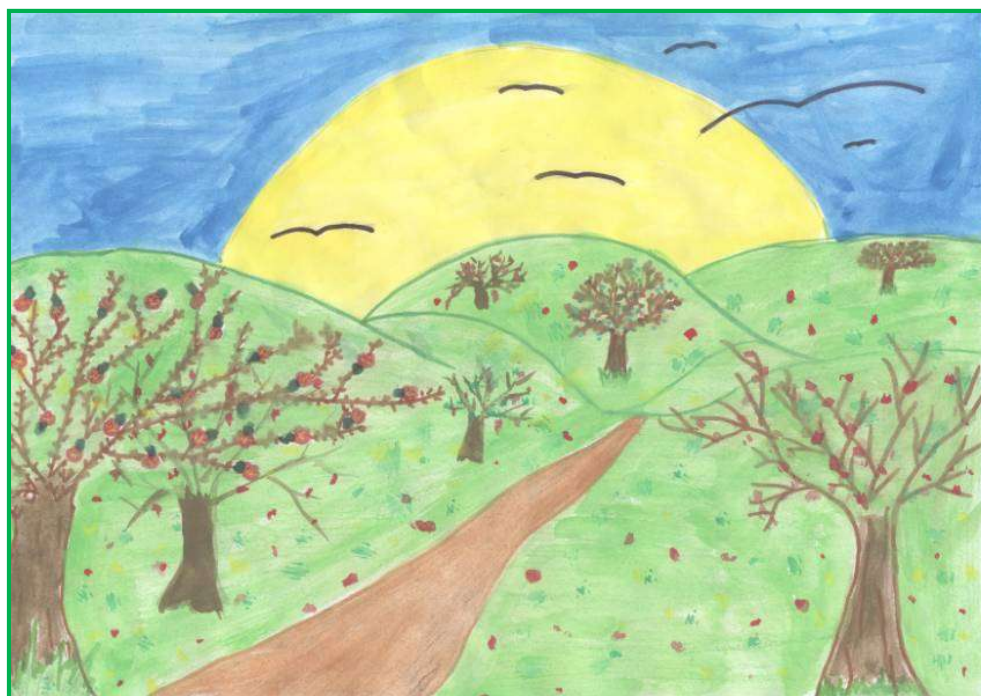
Afară se încălzește
Zăpada se topește,
De sub ea apre
Iarba ca o floare.

Totul reînvie
Și e voioșie,
Ghiociei apar,
Pe câmpie iar.

Și-acasă revin
Din văzduhul plin
Păsări călătoare
Și încântătoare.

Totul e frumos
Și e grandios
Și din zare apare
Primăvara iară.

Căndroi Mădălina, clasa a VI-a C

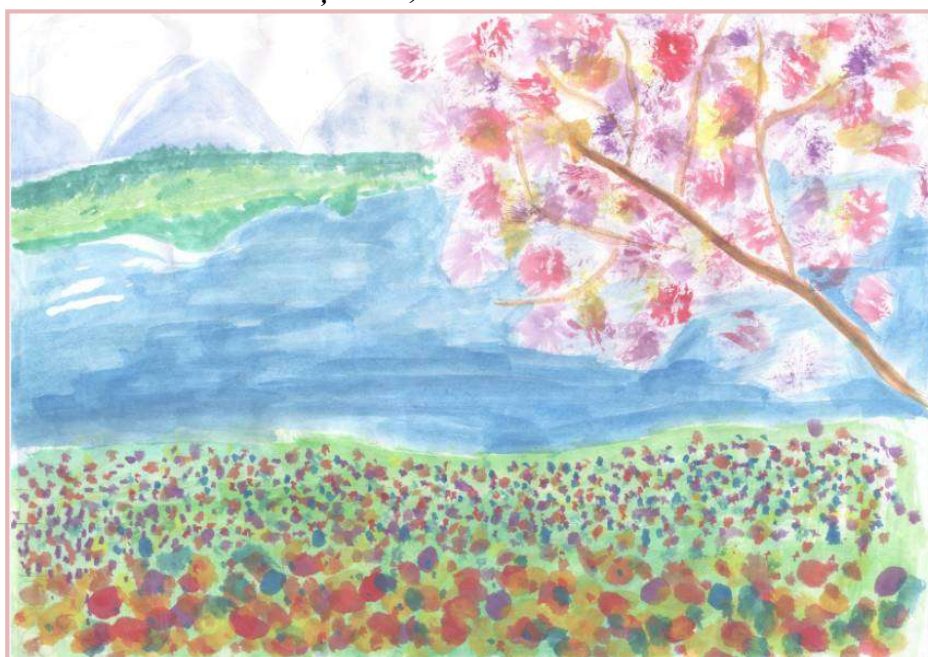

Desen *Crețu Raluca, clasa a VII-a C*

Primăvara

Da, da a venit anotimpul meu preferat,
Nu-i așa că-i minunat?
În luna martie ies de sub zăpadă ghiociei,
Iar după ce se mai încălzește, gliciei.
Luna aprilie e frumoasă,
Dar și spectaculoasă.
În luna mai culegem cireșele,
Iar pe la sfârșitul lui mai și merele, gustoasele.

Ilieș Paul, clasa a VI-a C

Desen *Pașca Diana*, clasa a VII-a A

Primăvară, primăvară

Primăvară, primăvară
Bine ai venit în țară,
Cu parfum îmbietor,
Pentru al tău popor.
O culoare vie toată
Tu împrăștii dintr-o dată,
Și cu flori în părul tău
Aduci miros de liliac mereu.
Acel miros îmbietor
Pentru tot ce ce al tău.
Ești ca o fantasmă lucitoare,
Ești o zână, ești o floare!

Mihailă Alexandra, clasa a VI-a C

Primăvara, bucurie și culoare

Primăvara, cea mai tânără fiică a bătrânului an, cea aducătoare de bucurie și voie bună a sosit, în sfârșit, cu alaiul ei de flori.

Totul e învăluit în mantia de lumină a soarelui, care mângâie blând pământul și toate vietățile. Bolta albastră se oglindește în apele limpezi ale râurilor. Zilele sunt mai blânde și mai lungi, iar nopțile mai scurte. Primăvara a așternut peste tot un covor multicolor. Câmpurile și dealurile au înverzit, iar livezile se pregătesc să înflorească. În păduri mușchiul copacilor e moale ca o pernă de puf, iar brazii, care abia și-au lepădat mantia de nea, privesc mândrii către soare. În desișuri a albit floarea ghiocelului și un parfum ușor de toporași se răspândește la adierea vântului din amurg. S-a trezit lunca la viață. Fluturii zburdă, albinele harnice își încep dulcele zumzet printre flori. Gândăceii și cărăbușii dorm la soare, dezghețându-și aripioarele și piciorușele. Păsările călătoare par niște vâslași pe marea cerului albastru. Rândunica cea veselă, turtunica și sturzul ciripesec în deschiderea marelui concert al primăverii.

Și oamenii se bucură de această renaștere a naturii. Ogoarele răsună de duduitul tractoarelor și de zumzetul hărniciei. În livezi, oamenii curăță pomii, iar prin grădini sapă ogorul să pună răsaduri.

Câtă bucurie și culoare e în anotimpul primăvara !

Pîntecean Claudia, clasa a V-a B

Primăvara

Primăvara cea frumoasă
A sosit la mine-n casă.
Totul este înverzit
Și câmpia s-a mai veselit.

Primăvara a revenit
Totul a înmugurit.
Pomii-s plini de smaralde
Țările parcă-s diamante.

Primăvară, o să-ți spun
Tu ești muza mea de-acum!
Iarna când natura pleacă,
Tu, ne-o readuci de-ndată.

Primăvară, bun venit!
Toată lumea ți-a zâmbit
Liliacul a-nflorit!
Copiii s-au veselit!

Mureșan Lucian, clasa a VI-a C

E primăvară iar,
Natura revine
E primăvară iar,
Și am mai rupt o filă
Din micul calendar.
E primăvară iar,
Și câte s-or mai întâmpla?!
E primăvară iar,
Și aș vrea să fiu mereu
La fel ca altădată
Să intru-n jocul tău.
Să alergăm pe pajiști
Verzi și de soare pline,
Să văd în jurul meu
Doar zâmbete senine.
E primăvară iar...

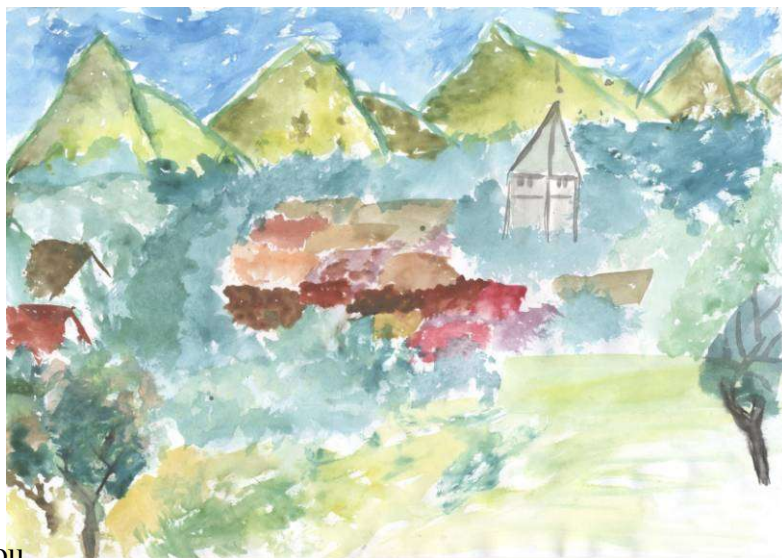
Aitai Marian, clasa a VIII-a B

Primăvara

Primăvara e frumoasă,
Dacă stai să o privești:
Natura toată ia viață
Exact ca într-un basm din povești.

Acel verde de nedescris
Parcă îți fură privirea
Și ai impresia că trăiești în paradis
Și nu te lupți cu supraviețuirea.

Îți mulțumesc că ai venit din nou!
Și ai adus în suflet dor de soare!
Te simt în sufletul meu ca pe un ecou,
Aroma ta este chinuitoare.

Desen **Groza Ramona**, *clasa a VII-a A*

Rămâi aici, rămâi cu noi,
Te rog să nu mai pleci iară.
Te rog, ferește-ne de ploi,
Bine ai venit, primăvară!

Borbileac Marius, *cls. a VIII-a B*

VARA

Din a cerului podoabă
Stropii mari încep să cadă:
Iarbă, flori, ies la paradă,
Vine vara să le vadă.

Își așează pe rochiță
Albe flori de romaniță
Și din frunze, noi cătrinte,
La brâu: lujere-fundițe,

Spicele-s prinse-n codițe.
Și străbate cât e vara
Șes și munte, toată țara!

Știrbea Darius, *clasa a VIII-a B*

Dialog

- Soare, ivește-te de după norii cenușii!
- Cine mă strigă?
- Sunt eu, primul fir de iarbă! Vreau să răsari și să mă-ncălzești cu razele tale!
- De ce insiști atât?
- Vreau să cresc și să bucur ochii copiilor!
- Prea bine, firișor curajos! Dorința ta va fi îndeplinită!

Holom Bianca, *clasa a V-a A*

Vara

Arde soarele pe cer
Luminoasă este zarea,
Iar prin grâu și prin secară
A pornit secerătoarea.

Duduie voinic tractorul
Multe trage după el.
În curând pe tot ogorul
Nu mai rămâne niciun firicel.

Strânși la brâu și aurii
Snopii culcați se aliniază,
Și sunt ca niște copii
Care dorm după-amiază.

Dînșorean Daniel, clasa a VIII-a B

Desen **Perța Nicoleta, clasa a VII-a C**

Vara a venit...

Vara a venit...
Iar noi ne bucurăm
De cerul însořit
Și fericiți zburdăm.

Culegem floricele,
Zâmbim armonios,
Ne place libertatea
Și-afară e frumos.

Câmpiile sunt verzi,
Cu flori înmiresmate
Și bucuria poți s-o vezi
Pe fiecare chip în parte.

Muntean Diana, clasa a VIII-a B

Lunile verii

Vine cu cireșe-n dar
Luna iunie, cireșar,
Ne trimite la plimbare:
Trei luni în vacanța mare.

Soarele –i tare arzător
Este iulie, cupțor,
Marea caldă ne așteaptă,
Muntele la drum ne-ndeamnă.

Fructe multe și legume,
Toate proaspete și bune:
August, luna lui gustar,
Vara-ncheie, așadar.

Pîntecean Claudia, clasa a V-a B

La mijloc de vară

La mijloc de vară,
Când iarba e arsă pe dealuri,
O mare de aur
Se leagănă tainic în valuri.

Pâinica cea nouă
E viața de mâine,
E raza de soare,
Ascunsă în grâne.

Cărăguț Andrada, clasa a VIII-a B

Primăvara

Primăvara, cea mai tânără fiică a bătrânului an, a sosit și la noi cu alaiul ei de flori, lumină și culoare.

Natura a început să prindă viață.

Soarele, ca un glob mare de aur, aruncă sulite strălucitoare spre pământul dezmoțit, ajutând astfel natura să reînvie. Pomii au înmugurit, iar păsările cântă voioase triluri închinat primăverii. Pe ogoare este activitate neîntreruptă. După o iarnă lungă și geroasă, primele seme ale primăverii au scos oamenii din case, pentru a-și munci pământul.

Nici copiii nu se lasă mai prejos, zburdă ca niște miei pe lângă bunicii și părinții lor, veseli că, în sfârșit, se pot juca în voie afară.

Primăvara este un anotimp plin de magie și culoare, este cel mai plăcut și mai înduioșător anotimp.

Bine ai venit, primăvară !

Hechel Alexandru, clasa a V-a B

Primăvara, fiica cea mai dragă a bătrânului an

Primăvara, fiica cea mai dragă a bătrânului an, cea aducătoare de bucurie și voie bună a sosit la noi cu alaiul ei de flori.

Totul e învăluit în mantia de lumină a soarelui, care mângâie blând pământul și toate vietățile. Bolta albastră se oglindește în apele limpezi ale râurilor. Zilele sunt mai lungi, iar nopțile mai scurte. Primăvara a așternut peste tot un covor multicolor. Câmpiile și dealurile au înverzit. În păduri, mușchiul copacilor e moale ca o pernă de puf. Primăvara a trezit lunca la viață. Fluturii zburdă din floare în floare, albinele harnice încep dulcele zumzet. Oamenii se bucură de această renaștere a naturii. Ogoarele răsună de zgomotul tractoarelor și forfota hârniceii.

Cu mantia plină de lumină, primăvara împarte din pocalul ei tinerețe, voioșie și culoare. Să ne bucurăm toți de acest minunat mărtișor primit în dar de la blânda primăvară!

Tirănesc Bogdan, clasa a V-a B

A venit primăvara

A venit primăvara
Cu soarele ei,
Pe câmpie aleargă
O turmă de miei.

Fluturașii de mătase
Se avântă-n vesel zbor,
A venit primăvara!
Și lumea-i a lor!

Stoian Denis, clasa a V-a B

Primăvară, de unde vii?

Cu ghiocei și viorele,
Cu raze calde și lalele,
Cu păsări călătoare mii
Primăvară, de unde vii?

Cu nopți mai calde, vânturi, ploi
Și prin livezi cu muguri noi,
Cu miei ce-aleargă pe câmpii
Primăvară, de unde vii?

Alionescu Alexandra, clasa a VI-a A

Sfârșitul primăverii

Astăzi este o zi obișnuită de primăvară. Afară, viața își revine, după trei zile de căldură puternică, de parcă iadul a ieșit la suprafață, iar în noaptea aceasta Mama Natură a ajutat-o, aducând o ploaie plăcută și revigorantă pentru flora magnifică a orașului.

Când am mers spre școală, cerul era acoperit de nori, ca o pătură gri și pufoasă. A început să adie un vânt călduț. Adierea a adus mireasma deosebită a florilor de liliac. Mai târziu, aerul s-a încălzit, iar acea mireasmă plăcută s-a risipit. Norii încă mai acopereau cerul, dar treptat au început să se rărească, ca oile speriate de lupul cel rău. Bălțile din curtea școlii se retrăgeau din oră în oră, până când au dispărut complet. Adierea s-a transformat într-un vânt mai puternic și mai cald. Afară sunt peste douăzeci și cinci de grade Celsius. Cerul este limpede ca apa din fântână, iar soarele este strălucitor și puternic. După ora patru, vântul nu mai bate. Afară sunt exact treizeci de grade. Simți că nu mai poți respira. Dar spre seară se răcorește, iar vântul acum bate lin. Se aud greieri cântăreți și gândaci care foșnesc jucăuș. Fluturii caută bălți cu apă limpede pentru a se răcori.

Mâine nu va mai fi o zi obișnuită de primăvară, ci o frumoasă zi de vară.

Benel Moulat Omar, clasa a V-a B

Dor de primăvară...

Primăvară cu a ei caleașcă de frunze verzi și flori înmiresmate a poposit din nou la noi.

Ce dor mi-a fost de ea!

Pe ferestrele caselor navălește lumina nouă ca o fulgure aurie. Iarba cu colț fraged și nou a acoperit pământul, florile de mușetel sunt ca niște bumbi aurii, înconjurați de cununițe albe ca laptele.

Cântecul păsărelor se aude din nou, iar guguștiucul ne trezește dis-de-dimineată.

Aș vrea să zburd precum mieii pe câmpia ca smaraldul, iar în părul meu fluturii să se prindă-n horă.

Bine-ai venit, frumoasă primăvară!

Horga Bianca, clasa a VII-a A

Taina izvorului

- Bună, cum te numești?
- Bună, sunt Iulia!
- Și ce faci aici, singurică?
- Am venit să admir splendoarea acestui colț din natură, primăvara.
- Și îți place ce vezi?
- Da, foarte mult!
- Privește în stânga! Este un izvor. Ascultă-i povestea! Susură atât de încet!
- Ascultă cu glasul inimii și ai să înțelegi tainele naturii!
- Multumesc pentru sfat, Prințesă Primăvara!
- Cu bine, fetiță dragă!

Meheși Iulia, clasa a V-a A

Primăvara

A sosit anotimpul primăvara. Plăpânzii ghiociei își scot clopoței de sub zăpadă.

Câteva raze aurii au încălzit pământul. Au apărut niște firicele subțiri de iarbă verde. Au dispărut norii de cenușă, încărcăți de fulgi de nea. Prima rândunică, venită de departe, taie albastrul cerului ca o săgeată. Primăvara aduce flori în câmpie, vânturi line, calde ploi și veselie.

Acest anotimp este iubit și foarte frumos. Primăvara este anotimpul când natura se trezește la viață.

Trușcă Iulia, clasa a V-a B

Desen **Meheși Iulia, clasa a V-a A**

Vara

A sosit fiica cea strălucitoare a anului cu miresme-n grai.

Aerul devine arzător și cheamă copiii în vacanță. Soarele e o pulbere fină de aur care toarnă peste lume jar și cu razele fierbinți coace spicele de aur. Toată natura e plină de culoare, peste tot locul, flori de paradis, toți pomii sunt în sărbătoare, iar fluturii aleargă din floare în floare. Cerul este senin și albastru ca floarea „de nu mă uita”. Livezile sunt scăldate-n aur cu pomii încărcăți în lumină și căldură. Văzduhul miroase a ierburi și a frunze proaspete. El inundă de lumină ce izvorăște de pretutindeni și din înălțimi, încrenenind deasupra luminii.

Vara este foarte frumoasă, are gene din mărar, ochii de muștar, iar obraji de caisă. Cu toții iubim vara și o așteptăm!

Bran Claudia, clasa a V-a B

O PIERDERE NEAȘTEPTATĂ

PERSONAJE:

Kelsey: o adolescentă îndrăgostită

El: iubirea nedeslușită a lui Kelsey

Elena: prietena lui Kelsey

Salvamontiștii

Rezumat

Kelsey era o tânără adolescentă îndrăgostită de un băiat care nu îi merita dragostea. Ea încă nu și-a mărturisit sentimentele puternice pentru acesta, deși au fost puse la încercări grele și chinuitoare. Chiar dacă nu a ascultat de vorba lumii, a acționat diferit față de el, intrând într-un joc pe care singură l-a creat.

Acum îl aștepta pe el ca să se întoarcă. Deși părea totul în zadar, făcându-și o mulțime de griji și închipuindu-și scene care s-ar sfârși cu pierderea lui, de fiecare dată era ajutată de prietena sa, Elena.

Când el își face apariția, Kelsey zburdă de fericire în brațele lui. Ca el să se revanșeze, avea o surpriză pentru Kelsey așa că au pornit spre telescaun. Pe drum, o ceartă s-a iscat între ei, s-au blocat cu telescaunul în apropiere de vârful muntelui și așteptau să repornească. El merge după ajutoare după ce a sărit din telescaun și s-a rostogolit câțiva metri prin zăpadă.

După câteva ore de așteptare, pleacă pe urmele băiatului, urmând aceeași metodă a băiatului. În urma săriturii, se accidentează la picior.

Noaptea se lasă, ea înaintează tot mai greu prin pădure. S-a rătăcit, iar un lup i-a luat urma, atacând-o.

Este găsită de băiat care, cu ajutorul salvamontiștilor, o salvează. Spre surprinderea tuturor, o părăsește pe Kelsey.

ACTUL II

Scena IV

(În partea stânga a lui Kelsey era așezat el, așteptând neputincios, iar în partea dreaptă salvamontistul care o îngrijea)

Salvamontistul: Am făcut tot ce am putut pentru a-i salva brațul drept și sunt mari șanse să rămână cu el paralizat. Îmi pare rău...

El: (încruntat) Ai face bine să o ajuți astfel încât să nu sufere și să îl aibă sănătos din nou (supărarea simțindu-se în tonul său)

Salvamontistul: Vă înțeleg disperarea, dar am făcut tot posibilul și după o asemenea mușcătură ar fi un miracol dacă brațul nu ar fi paralizat, un miracol care nu stă în puterea mea.

El: (se îndreaptă furios spre el și îl împinge în perete apoi îl apucă de guler și îl ridică) Ai dreptate, sunt disperat să o ajut, să o feresc de o astfel de situație așa că nu-mi pasă! Trebuie să faci un miracol! O să încerci! Ai înțeles? (strigă furios)

Salvamontistul: (înfricoșat murmură) D-da...

El: Acum pleacă! Vreau să fim singuri. (salvamontistul iasă imediat fără să spună ceva)
El: (o dată rămas singur se așează din nou lângă ea, luându-i ușor mâna într-o sa) Îmi pare rău. Mi-am încălcat promisiunea din nou și nu te-am putut proteja de pericol. Ah! E numai vina mea, nu ar fi trebuit să te las singură, ar fi trebuit să aștept cu tine ajutoarele.

Kelsey: Nu te învinovăți pentru prostia mea. (tușește slăbită)

El: (zâmbeste și o ia strâns în brațe) Mă bucur că te-ai trezit.

Kelsey: Ce credeai că o să scapi de mine așa ușor? (râde încet)

El: Dar tot este vina mea și...

Kelsey: (îl întrerupe și își pune mana stângă pe obrazul său) Nu e adevărat!

El: Nu, Kelsey, trebuie să mă ascuți! (îi îndepărtează mâna)

Scena V

Kelsey: (confuză) Bine...

El: Este vina mea! Am încălcat o promisiune de care țineam cu dinții să nu o încălc dar... se pare că nu a fost destul. Eu, nu sunt destul pentru tine, Kelsey... Meriți pe cineva mai bun, care va fi mereu acolo pentru tine, care te va iubi cu adevărat, care te va proteja de pericole fără ca tu să fii o țintă pentru dușmanii lui fără milă ce distrug totul în cale.

Kelsey: Știi doar că am trecut peste acel incident!

El: Nu te mai minți, Kelsey! Amândoi știm că a fost ceva marcant și nu poți trece cu vederea așa ușor... și nu-mi voi ierta acea noapte în care ai fost la un pas de moarte fiind prinsă în mijlocul unei lupte în care tu nu ești implicată. Amândoi știm că poți duce o viață normală fără toate acestea... fără mine.

Kelsey: Nu, nu, eu...

El: De aceea am hotărât că este mai bine să dispar din povestea ta și să te las liberă (inima i se frânse de la propriile cuvinte, stăpânindu-se să nu izbucnească)

Kelsey: (șiroaie de lacrimi îi acoperă obraji) Nu te cred! Te-am auzit în pădure ce mi-ai spus. Ai spus că mă iubești și că ai nevoie de mine ! La fel simt și eu.

El: Am mințit. Am fost într-un moment de presiune și nu gândeam ce spuneam.

Kelsey: Asemenea sentimente și cuvinte nu se spun fără sens, ele înseamnă ceva pentru tine (vorbește înecată). Și crezi că mie mi-ar fi ușor să uit și să las tot ce s-a întâmplat? M-am concentrat pe momentele fericite și așa am reușit să trec peste tot răul.

El: Îmi pare rău că ai ajuns să ai sentimente pentru un om ca mine, dar, decizia mea este luată și nu o poți schimba. Crede-mă că e mai bine în felul acesta... (îi strânge cu putere mâna încă o dată apoi dispare ca o umbră)

Kelsey: Nu! Nu-mi poți face asta! (izbucnește în hohote de plâns)

Elena: (intră în cameră șocată apoi o ține strâns în brațe) O să fie bine...

Kelsey: Nu pot să cred că a făcut asta, când aveam sentimente pentru el. Și el mi-a frânt inima în bucăți, apoi zdrobește bucățile ca să nu mai rămână nimic, lăsând un gol adânc pe care nu-l voi putea acoperi (lacrimile calde cad neconținut)

(Cortina cade repede asupra tabloului)

Bucureștean Maria, clasa a VIII-a A

Toleranța, necesitatea unei vieți ideale

Ce este toleranța? Un lucru? O ființă? Cu toții o vedem, dar puțini dintre noi o dobândim cu adevărat. Cu toții o avem, dar refuzăm să o folosim. Ea stă chiar acolo, așteaptă să ne facă viața minunată, plină de bucurii. Așa că, toleranța este esența sufletului nostru.

Dar oare toleranța este posibil singură, fără niciun ajutor? Aici intervine iertarea care ne ajută să trecem peste toate greutățile aduse de cei din jurul nostru, purificându-ne sufletul. De asemenea, ea reprezintă îngrijirea vieții noastre, reprezentând „sănătatea” sufletească. Nu trebuie să înlocuim această prioritate din viața noastră cu neîndurare și dispreț căci roata mereu se întoarce. După cum spunea o faimoasă replică „Vezi mai întâi bârna din ochiul tău și mai apoi vorbește de paiul din ochiul celuilalt”, a fi tolerant depinde de fiecare dintre noi de aceea trebuie să „profesăm” prin exercițiul luat la cunoștință serios în acest scop. Aceasta pe cât de greu se obține, pe atât de ușor de pierde prin conflicte, nerăbdare ceea ce noi rar observăm.

Dacă vezi un om, ajută-l! Căci un altul va face la fel când vei avea nevoie. Dacă un altul te supără, iartă-l, căci un altul te va ierta când vei greși. La fel este și toleranța, dacă vei oferi toleranță, vei primi pe măsură acest dar minunat. Toleranța ne poate schimba radical stilul de viață, mântuindu-ne sufletește cu pace și liniște. Armonia și bunăstarea se află în interiorul nostru, ele așteptând să fie lăsate libere. Totul depinde de noi și de voința noastră de a ne schimba.

Fii tolerant! Îți poți schimba ție viața, și mai ales, poți schimba viața unui alt om. Cu toții trecem peste greutățile vieții fie cu bine, fie cu mai puțin bine. Trebuie să ne dorim să avem loc întotdeauna de mai bine, căci scopul nostru în viață este să evoluăm. De fiecare dată când dorim să facem un rău, să ne gândim de două ori pentru că el va veni în dezavantajul nostru. Viața trăită în pace și liniște ne este cel mai bun „tratament” ce ne vindecă inima și sufletul.

Închei tot acest îndemn spre o viață mai bună prin a recomanda toleranța ca dietă pentru curățirea spiritului nostru, deoarece ea oferă caracteristica necesară unei vieți ideale.

Varga Alexandra, clasa a VIII-a A

Copacul

A fost odată un copac trist pentru că era singur. Toți prietenii lui fuseseră tăiați și făcuți caiete. În acea vreme nu existau cărți.

Într-o zi el auzi doi pădurari vorbind:

— Ce să facem cu el dacă îl tăiem? Oricum sunt prea multe caiete.

— Ce zici să-l facem o carte?

— Ce sunt cărțile?

— Un caiet, dar mai gros.

Zis și făcut. L-au tăiat și l-au dus la fabrică unde au făcut prima carte. În ea era scris de mână, nu de tipar.

În următoarea zi a fost deja cumpărată de un copil și citită de foarte multe ori.

Copacul a fost fericit pentru că a avut un rost în viața omului.

Marincesc Roxana, clasa a VI-a C

Familia este prima școală a copilului

Încă de la câteva luni de viață copilul începe să învețe. Mai întâi învață să-și cunoască părinții și familia, apoi învață să privească cerul, stând din ce în ce mai vertical. Apoi în școala vieții în casa părinților, copilul învață primele cuvinte, începând de la „mama” și terminând doar la bătrânețe să învețe să vorbească corect și cuviincios.

Urmează primii pași ai vieții, mai întâi de mână cu mama sau cu tata, și încet, încet, se desprinde de ajutorul părinților pentru a-și făuri singur calea vieții sale. Primii ani ai vieții sale înseamnă și primele cunoștințe despre viață, lume, despre Dumnezeu și despre sine. Chiar dacă tinerețea omului este petrecută în mare parte în școală, totuși familia rămâne celula de bază a societății și aici omul își făurește cunoștințele temenice despre tot ce îl înconjoară.

Chiar dacă tinerețea omului înseamnă putere, cugetare și libertate, tânărul nu se poate depărta de tot de familia sa, care veghează asupra sa, nu numai la creșterea fizică, ci și sufletească a sa.

Omul cât trăiește învață, și cât învață trăiește, deci un om nu poate trăi fără învățătură, în primul rând fiind școala familiei sale.

Mihăilă Alexandra, clasa a VI-a C

Copilăria mea, iarna

Ce mult aș vrea să dau timpul înapoi!

Aș vrea să mai am vârsta de șase ani și să fac sărbătorile de iarnă la munte, la bunici.

Era Ajunul Crăciunului și făcuse bunicul, fie-i țărâna ușoară, o pițară.

Am umblat din casă în casă, spunând „Bună, Ajunul de Crăciun!” și „Noi ieșim, Dumnezeu intră”.

Mi-aduc aminte că în ziua aceea a fost frig și pe mine mama m-a îmbrăcat frumos, cu haine groase, iar când m-am întors acasă aveam obraji roșii ca focul și buzunarele pline cu bani, pentru că de la fiecare casă am primit bani.

Tot de sărbători, într-un alt an, m-am dus cu verișorii mei la colindat.

Ne-am confectionat o stea dintr-o sită stricăță pe care am îmbrăcat-o în staniol colorat, iar înăuntru am pus clopoței.

Noi am fost colindători moderni pentru că, fiind mici, ne-a dus tata cu mașina, din poartă în poartă, casele de la bunica fiind tare răsfirate.

Verii mei aveau o trambulină făcută din zăpadă adunată, peste care turnau apă ca seara să înghețe.

Pe acea trambulină ne dădeam cu sania și cu nailonul.

Jucam fotbal pe zăpadă, ne împiedicam, cădeam, alunecam pe gheață.

Ne înghețau mâinile în mănușile ude, iar pantalonii erau plini de zăpadă și uzi pe noi până la genunchi și cu toate acestea stăteam ore întregi afară pentru a ne bucura de beneficiile aerului curat și rece de munte produs de pădurile de brazi încărcate de zăpadă.

Unde sunteți voi, sărbători ale iernii, unde sunteți voi, zile fără griji ale copilăriei?

Cazan Dorin, clasa a VI-a C

Cositul Cositul

Iarba crudă s-a uscat
De cosit ne-am apucat:
Eu, bunicul, tatăl meu,
Toți cu umărul la greu.

Bunicul îmi așeza
Bine în mână coasa,
Iar apoi în brazda mare
Noi ne facem o cărare.

Și când fânul s-a uscat
În șură noi l-am urcat.
Fie iarna cât de grea,
Vitele au ce mânca.

Păun Antonio, clasa a VI-a A

Miroase a ...

Toată ziua este frig,
Noaptea focul se răstoarnă
Și atunci suntem liniștiți,
Că miroase a iarnă!

Următoarea lună ar fi
Numai bună la copii,
Oamenii muncesc la țară,
Spunând că miroase a primăvară!

Și mai este următoarea
De ți-e cald, te ia sudoarea,
De la piață am luat o pară,
Că miroase a vară!

Ultima și cea din urmă
Îți returnează oile din turmă
Și aceea este o doamnă,
Și încă miroase a toamnă !

Ghenescu Bogdan, clasa a VIII-a B

Vara, acesta n-a muncit,
A stat și a trândăvit,
A cântat și a dansat,
Iar cand iarna a venit,
La furnică i-a cerșit,
Însă nu i-a reușit,
La fel ca-n poveste....
Ce este?

(greierele)

Este înalt și frumos,
Seara este luminos,
Are trei etaje,
Făcut din aliaje,
Mimi îl înconjoară,
Din zori până în seară.
Ce este?

(Tour Eiffel)

Multe sortimente,
Cu gusturi atente,
Renumită-n Franța,
Pentru „aromanta”
Și mirosul ei...
Ce-i?

(brânza)

Un patiser extravagant,
A creat o prajitură,
Cu un gust apetisant
Și l-a numit ...?

(croissant)

*Adamescu Ana Georgiana,
clasa a VII-a A*

Moștenirea - file de poezie

de Mihai Eminescu.

- Ce figuri de stil utilizează poetul pentru înfățișarea cadrului natural din partea a VIII-a? Explicati! Realizați un desen care să redueze acest cadru natural sau un personaj participant la muntă.

epitet aromatic: „ceteii de aromă” (metaforă)

epitet: „mândră glăsură”

epitet aromatic: „pădurii de argint” (metaforă)

comparație: „iarba pare de omăt”

epitet aromatic: „flori albastre”

epitet: „vădurea tătăleșă”

personificare: „trunchiul vecinei poartă suflet sub coajă”

personificare: „suflete --- ce suspină printr-aramuri ---”

epitet: „mândrul întineresc”

epitet: „ieboare edrumicate”

personificare: „ieboare edrumicate feste piute lăcărind.”

epitet: „glăsură mireasă”

epitet: „mândrul reare”

epitet: „mândra lună”

Adamescu Georgiana, clasa a VII-a A

VASILE ALECSANDRI (1818-1890)

VIATA ȘI ACTIVITATEA LITERARĂ

Vasile Alecsandri, reprezentant de seamă al generației de scriitori pașoptiști, de la mijlocul sec. al XIX-lea, a abordat în creația sa o mare varietate de specii literare, scriind poezie, proză și dramaturgie, punând astfel temelia literaturii române în toate genurile literare. Alecsandri este primul care adună și publică producțiile literaturii populare. Alecsandri este în literatura română creatorul pastelului, ca specie literară lirică. Pastelurile sale constituie primul moment de strălucire a poeziei române înainte de Eminescu.

Vasile Alecsandri s-a născut la 14 iunie 1818 la Bacău, ca fiu al lui Vasile Alecsandri, medelnicer, și al Elenei Cozoni, fiica unui pitar din Tg. Ocna. Viitorul scriitor studiază acasă cu un dascăl grec, apoi cu un călugăr din Maramureș. Între anii 1828-1834 urmează cursurile unui pension francez din Iași, apoi pleacă la studii în Franța, unde este coleg cu Al. Ioan Cuza, viitorul domnitor. În 1835 obține licența în litere.

În 1840 este numit director al Teatrului Național din Iași, împreună cu Costache Negruzzi și Mihail Kogălniceanu.

Ca scriitor, Alecsandri debutează în *Dacia literară* cu nuvela romantică ***Buchetiera de la Florența*** (1840).

Din 1842 începe să călătorească prin munții Moldovei, descoperind frumusețea poeziilor populare. Astfel, alcătuiește prima culegere de creații populare, pe care o publică sub titlul ***Poezii populare. Balade (Cântice bătrânești) adunate și îndreptate de Vasile Alecsandri*** în două volume: primul apărut în 1852, iar al doilea în 1853. Încântat de poezia populară, a scris ca motto un dicton devenit celebru: *Românul e născut poet*. Ediția a doua, din anul 1866 a acestei culegeri s-a intitulat ***Poezii populare ale românilor adunate și întocmite de Vasile Alecsandri***, în care sunt publicate și capodoperele *Miorița* și *Mănăstirea Argeșului*. În 1853 scrie volumul de poezii ***Doine și lăcrămioare***.

Participant activ la evenimentele politice și sociale ale vremii, Alecsandri s-a implicat în acțiunile care au pregătit Revoluția de la 1848 și a scris celebra poezie ***Deșteptarea României*** (1848), ca îndemn la lupta de eliberare socială. Cuprins de entuziasm în împlinirea idealului de veacuri al românilor, Unirea Principatelor, a scris în 1856 memorabila poezie ***Hora Unirii***, care s-a și cântat vreme îndelungată. Războiul de Independență din 1877 s-a reflectat în poeziile ciclului ***Ostașii noștri***.

În 1860 Alecsandri se stabilește la Mircești, unde va rămâne până la sfârșitul vieții. Moare la 20 august 1890 și este înmormântat în curtea casei de la Mircești.

OPERA

VOLUME DE POEZII: Poezii populare. Balade (Cântice bătrânești) - 2 vol. (1852-1853)

Doine și lăcrămioare (1853)

Mărgăritărele (1863)

Pasteluri (1875)

Legende (1876)

Ostașii noștri (1878)

PROZA: Buchetiera de la Florența (1840) – debut literar

Istoria unui galbân și a unei parale (1844)

Balta Albă (1847)

O plimbare prin munți. Borsec (1865)

Călătorie în Africa (1865)

Vasile Porojan (1880)

Dridri (1873) – o încercare de roman

TEATRU: Farmazonul din Hârlău (1840)

Cinovnicul și modista (1841)

Iorgu de la Sadagura (1844)

Iașii în carnaval (1845)

Piatra din casă (1847)

Nuntă țărănească (1848)

Mama Anghelușa (1850)

Chirița în Iași (1850)

Chirița în provincie (1852)

Cucoana Chirița în voiaj (1863)

Chirița în balon (1867)

Sânziana și Pepelea (1883)

Despot – Vodă (1879)

Fântâna Blanduziei (1884)

Prof. Popa Loredana

Simfonia de Culori a Pastelurilor lui Alecsandri

Numele lui Vasile Alecsandri este legat de tot ce înseamnă literatura română de la mijlocul secolului XIX. Critica literară îi atribuie scriitorului diverse calificative precum: deschizător de drumuri, fruntaș al generației pașoptiste. Dând dovadă de o înzestrare artistică de necontestat, Alecsandri a inițiat specii epice, lirice și dramatice.

Scriitorul Vasile Alecsandri a fost un artist care, făcând din literatură o profesie în sens ideal, a returnat cu dărnicie și recunoștință acesteia tot ce sufletul lui de român a simțit, tot ceea ce talentul lui a produs. Vocația sa artistică a recunoscut-o însuși Mihai Eminescu, scriind în *Timpul*: *Talentul l-a avut și încă într-o măsură foarte mare. Pornind de la epitetul eminescian veselul Alecsandri, Nicolae Iorga afirma: Niciodată omul acesta senin și vesel n-a avut întunecimea deznădejdi în inimă, a fost totdeauna veșnic tânăr și ferice (Epigonii – M. Eminescu).*

Vasile Alecsandri este creatorul *pastelului românesc*, nu numai ca specie a genului liric, ci și ca termen literar, deoarece acest cuvânt este propriu artelor plastice.

Numai în literatura română pastelul denumește poezia care conturează un tablou din natură, peisaje sau momente ale unui anotimp, termenul căpătând identitate literară prin titlul pus de Alecsandri acestui ciclu de creații lirice, apărut în revista *Convorbiri literare* în anii 1868-1869.

Vasile Alecsandri se situează în fruntea poezilor pașoptiști, **Pastelurile** sale constituind primul moment de strălucire a poeziei române înainte de Eminescu. În **Pastelurile** sale, Alecsandri ilustrează natura cu toate frumusețile ei, în toate anotimpurile, realizând un adevărat calendar în versuri. *Cromatică* este un procedeu artistic specific acestor creații lirice, culorile fiind alese sugestiv în funcție de anotimpul sau tabloul descris.

După cum mărturisește și poetul, **Pastelurile** vor înfățișa câmpiile și luncile Moldovei, ilustrând natura cu toate frumusețile ei, natura veselă și plăcută, iarna ca și vara, pe furtună și când e cer senin.

Omul are un loc important în tablourile de natură. Țăranii din **Pasteluri** cântă, fac glume, muncesc cu drag și cu plăcere, mână boii la plug sau la car, dar niciodată țăranii nu se plâng de asprimea vieții.

Muncile câmpului sunt ilustrate printr-o paletă de preocupări specifice țăranilor, de la arat, semănat până la seceriș și culegerea roadelor. Oamenii sunt veseli, lipsiți de griji și muncesc cu bucurie: *Plugurile, Sămănătorii, Rodica, Secerișul Cositul*.

Anotimpurile constituie un adevărat calendar al spațiului rural și al muncilor câmpenești. Anotimpurile vin și pleacă: **toamna** ruginește lunca, aduce nori și vânturi fioroase; **iarna** acoperă cu troiene câmpurile, scoate lupii la pradă în nopțile cu viforniță, **primăvara** se anunță prin întoarcerea cocorilor și a rândunelelor, iar **vara** rodesc holdele, răsplătind munca țăranilor (*Sfârșit de toamnă, Iarna, Miezul iernii, Sfârșitul iernii, Oaspeții primăverii*).

Forțele naturii: vântul, ploaia, viscolul sunt benefice pentru viața oamenilor. Ploaia și ninsoarea prevestesc o recoltă bogată, gerul pictează flori pe geamuri, zăpada scârțâie sub picioare și omul se bucură de mirajul naturii (*Gerul, Viscolul, Bradul, Noaptea, Dimineața, Tunetul*).

Primăvara Pastelurilor lui Alecsandri este anotimpul exaltării poetului îndrăgostit de soare, este anotimpul dătător de viață, anotimpul reînvierii. Primăvara este anunțată de „cocoștârcul tainic în lume călător/Al primăverii dulce iubit prevestitor”. Tabloul pictat de poet este plin de mișcare: „Copilașii veseli, cu pieptul dezgolit,/ Aleargă, sar în cale-i și-i zic Bine-ai venit! / În aer ciocârlia, pe casă rândunele,/ Pe crengile pădurii un roi de păsărele...”. Poetul însuși întâmpină primăvara cu entuziasm: „Ah! Iată primăvara cu sânu-i de verdeață,/ În lume-i veselie, amor, sperare, viață” (*Oaspeții primăverii*).

Noaptea de primăvară este liniștită, răcoroasă, plină de mister, după care se revarsă zorile și apare soarele „Sorbind roua dimineții de pe câmpul înverzit”.

Dezlănțuirile naturii în anotimpul primăvara prevestesc ploaia benefică pentru ogor, ca semn de belșug și fericire: „Văzduhul bubuiește!.../ La răsărit urare! urare la apus! / Un cârd de vulturi ageri, rotindu-se pe sus,/ Se-nalță ca s-asculte mult vesela fanfară / Ce buciumă prin nouri frumoasa primăvară. ” (*Tunetul*).

Munca țăranilor, din zori și până în amurg, înfrățirea dintre om și pământ, primăvara, când ei ară ogorul, este slăvită în pastelul **Plugurile**: „Sfântă muncă de la țară, izvor sacru de rodire,/ Tu legi omul cu pământul în o dulce înfrățire”. Pe ogorul arat, vin „Sămănătorii harnici, ...”(Sămănătorii). Rodica, fată harnică și frumoasă, aduce cofa cu apă și trece zâmbind printre semănători (**Rodica**).

O viață necurmată se desfășoară în natură și în tot concertul de glasuri, de zgomote, în **simfonia de culori a pastelurilor nu există nicio notă de tristețe**. Peste tot se îmbină viața cu munca și veselia. Omul este frumos, vesel, harnic. Cel mai frumos pastel din acest volum rămâne **Concert în luncă**, în care este descrisă o noapte frumoasă de primăvară. „În poiana tănuțată unde zbor luciri de lună”, oaspeții luncii s-au adunat să asculte o cântăreață întoarsă de curând din țările calde. Vin, rând pe rând, perechile de flori, gândăceii, păsările, toate viețuitoarele pădurii. „Toți rămân în așteptare... / Cântăreața-ncet prelude” în liniștea nopții de primăvară și sub razele lunii. Solista e „privighetoarea dulce care spune cu uimire / Tainele lumii sale, visul ei de fericire”.

În șirul pastelurilor de primăvară care cântă lunca de la Mircești se înscrie și **Malul Siretului** unde „Aburii ușori ai nopții ca fantasmă se ridică/ Și, plutind deasupra luncii, printre ramuri se despică.” Pastelul **Lunca din Mircești** ilustrează o natură vie, veselă, un tablou de un rar colorit, în cadrul căruia se desfășoară idila emoționantă a elementelor naturii: „Și stejarul zice ierbii: <Mult ești vie și gingașă!>/Fluturașul zice florii: <Mult ești mie drăgălașă!>”.

Vara urmează în mod firesc după primăvară și este anotimpul când holdele rodesc, ploile sunt fertile, soarele încălzește natura, iar țăranii muncesc cu veselie. (**Secerătorii**).

În toate aceste pasteluri este ilustrată munca țăranilor la arat, la semănat, la secerat sau la cosit, care nu este deloc istovitoare, ci plină de bucurii și de satisfacții.

Toamna este anunțată de triumphiurile de cocori, care taie cerul întunecat de nori, razele de soare mai mângâie încă frunzele ruginii și rare ale arborilor, care tremură de teama vântului de seară. Câmpia este tristă, plantele mor, arborii se desfrunzesc: „Vesela verde câmpie acu-i tristă, veștejită,/ Lunca, bătută de brumă, acum pare ruginită” (**Sfârșit de toamnă**). Însuși poetul este înfrigurat: „Omul, trist, cade pe gânduri și s-apropie de foc”.

Iarna, îmbrăcată în diamante, este un anotimp vesel, ca și poetul care, așezat la gura sobei, ascultă viscolul cum vâjâie prin hornuri. Tabloul iernii este de un alb total: „Tot e alb, pe câmp, pe dealuri, împrejur, în depărtare”, zăpada este abundentă, prevestitoare de belșug. Alecsandri vede iarna ca pe o ființă fantastică și ninge mereu, fără încetare: „Ziua ninge, noaptea ninge, dimineața ninge iară”. Tabloul este însuflețit de apariția neașteptată a unei sănii, care umple văile de veselie: „Iat-o sanie ușoară care trece peste văi / În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi” (**Iarna**). Gerul îmbrățișează văile și modelează flori la ferestre: „El depune flori de iarnă pe cristalul înghețat / Crini și roze de zăpadă ce cu drag le-a sărutat” (**Gerul**).

În **Miezul iernii** natura este amorțită de frigul cumplit în noaptea geroasă: „În păduri trosnesc stejarii! E un ger amar, cumplit / Stelele par înghețate, cerul pare oțelit”. În acest tablou fantastic aflat în nemișcare apare totuși o ființă, întrucât în toate

pastelurile lui Alecsandri este nelipsită viața: „Dar ce văd?... în raza lunii o fantasmă se arată./ E un lup ce se alungă după prada-i spăimântată”.

Peste tot în *Pasteluri* se degajă o stare de veselie, de seninătate, de optimism și încredere în natura ocrotitoare și umanizată, care are un farmec deosebit.

Pastelurile rămân un adevărat pisc al creației artistice a lui Vasile Alecsandri, situându-l pe primul loc în realizarea pastelului ca gen literar în lumea modernă.

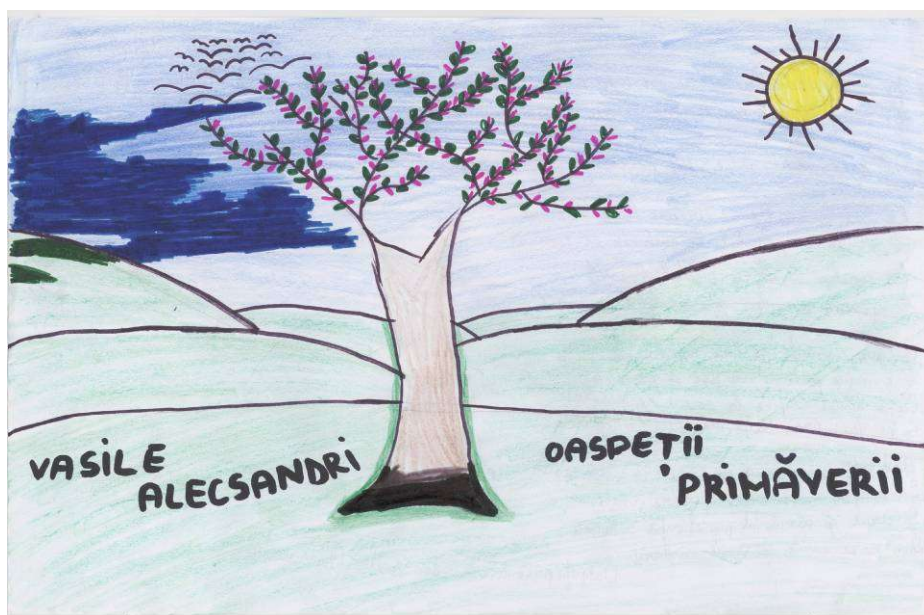
Bibliografie:

1. Badea, Mariana, *Poezia*, Editura Badea, București, 2009.
2. Călinescu, George, *Vasile Alecsandri*, Editura Tineretului, București, 1965.
3. Cornea, Paul, *Alecsandri, Pasteluri*, Editura Albatros, București, 1972.
4. Crăciun, Gheorghe, *Istoria literaturii române*, Editura Cartier, București, 2004.

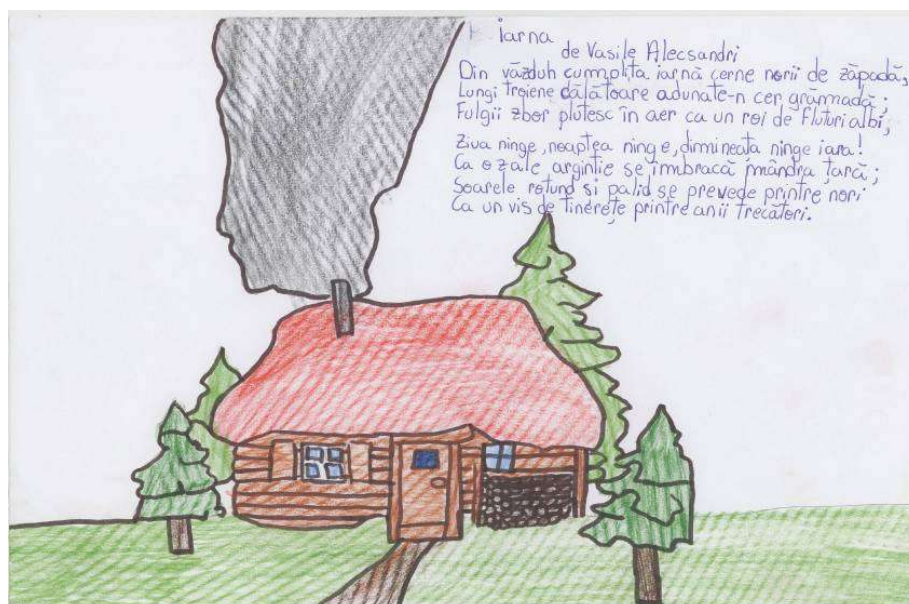
Prof. Popa Loredana

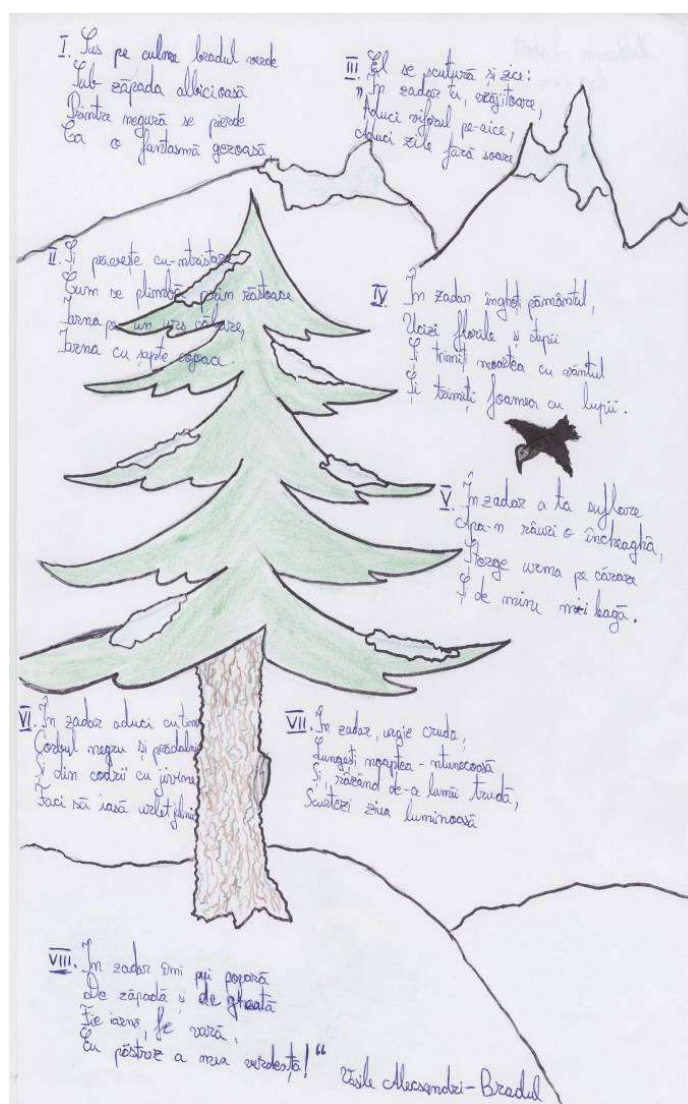
Hechel Alexandru, clasa a V-a B

Bran Claudia, clasa a V-a B

Pântecean Claudia, clasa a V-a B

Moldovan Robert, clasa a V-a B

PROIECT „Tradiții și obiceiuri din întreaga lume”

Tradiție, obicei, imagine este expresia sintetică a activității cultural-artistice desfășurate în cadrul săptămânii „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”

Cu sprijinul conducerii școlii, cadrele didactice, împreună cu elevii lor au pregătit, în cadrul școlii, un spectacol intitulat „Tradiții și obiceiuri din întreaga lume”. Alături de noi, la această activitate, au luat parte și oaspeti de seamă din Olanda, care au fost foarte încântați de acest moment. Astfel, am pornit cu toții într-o călătorie imaginară în lumea tradițiilor și obiceiurilor.

Activitatea s-a desfășurat parcurgând următoarele etape:

a) Realizarea unor ateliere de lucru, în care fiecare clasă implicată a gândit și pregătit materialele necesare activității. Elevii au preparat mâncăruri tradiționale, au colaborat în crearea unor expoziții caracteristice țărilor alese, au desenat și chiar s-au pictat pe față în culorile drapelului.

b) Prezentarea unor date definitorii despre popoarele alese, mai exact: așezare geografică, populație, capitala, atracții turistice, mâncare specifică, precum și costume tradiționale.

c) Exprimarea sentimentelor prin muzică și dans. Elevii implicați au interpretat melodii în mai multe limbi străine și totodată ne-au bucurat cu pașii lor de dans.

d) Concluzionarea și bilanțul întregii activități; s-a urmărit și reușit o expunere atractivă a tradițiilor și ritualurilor unor popoare.

Este foarte important să le cunoaștem, pentru că identitatea fiecăruia dintre noi se definește în cadrul identității naționale, iar identitatea națională se definește în raport cu lumea.

În urma activității „Tradiții și obiceiuri din întreaga lume”, elevii au învățat următoarele lucruri:

- să lucreze în echipe, să colaboreze, să se implice în cât mai multe activități;
- să își pună în valoare talentele și capacitățile lor;
- să evidențieze valorile, tradițiile și obiceiurile țărilor din lume.

În urma acestei activități, atât elevii, părinții, cât și cadrele didactice au fost entuziasmați de întreaga activitate desfășurată și și-au manifestat dorința de continuare a unor astfel de activități extrașcolare.

Mărturii ale elevilor/profesorilor/părinților referitoare la activitatea desfășurată:

„Activitatea mi s-a părut interesantă și totodată productivă, deoarece toate clasele au avut ocazia să experimenteze și să descopere obiceiurile și tradițiile unor popoare la alegere. Am încercat să lucrăm împreună, să cooperăm și să ne înțelegem, astfel putând realiza un spectacol frumos. Impresiile de final sunt foarte bune și aș dori ca această experiență să se repete.” - Joca Manuela, elevă clasa a VIII A

„La acest eveniment organizat de școala noastră, mi-au plăcut foarte mult cântecele și dansurile interpretate, precum și momentele în care colegii noștri și doamnele profesoare ne-au încântat cu glasurile lor fermecătoare. Elevii au pregătit mâncăruri tradiționale românești, și nu numai, și au îmbrăcat costume populare. A fost o zi minunată.” - *Holom Bianca, elevă clasa a V-a A*

„Activitatea pe care am întreprins-o în Săptămâna altfel, a fost o experiență unică de a cunoaște mai bine tradițiile și obiceiurile din diferite țări precum Olanda, Franța, Italia, Turcia, Grecia, Mexic, Maroc, Spania, Rusia, România. Acea zi a fost așteptată cu multe emoții de către noi, elevii. La acest spectacol au participat elevi, părinți, profesori, dar și câțiva oaspeți de seamă din Olanda.

Totul a fost frumos și în același timp, interesant, deci pot spune că aş repeta oricând această experiență.” - *Toncea Florina, elevă clasa a VIII-a A*

„Mi-a plăcut că fiecare țară a fost foarte bine reprezentată de noi toți. A fost un spectacol frumos, dar și amuzant, iar eu am fost foarte fericită pentru că am avut onoarea să îmi prezint țara.” - *Nistorescu Andra, elevă clasa a V-a A*

„Prin această activitate am cunoscut îndeaproape tradițiile și obiceiurile țărilor prezentate, iar elevii s-au implicat cu interes, alături de diriginți și părinți.” - *profesor Rusu Nicoleta*

„Activitate foarte reușită. Elevii s-au implicat foarte mult și astfel au aflat informații despre alte popoare, despre costume tradiționale, despre obiceiuri culinare. Acestea au fost prezentate atât în limba română cât și în limba engleză pentru oaspeții din Olanda.” - *profesor Lucoiu Monica*

„În cadrul activităților școlare din cursul „Săptămânii altfel”, am fost prezentă la un eveniment cultural deosebit realizat de către elevii claselor V-VIII care au fost coordonați de către profesorii lor.

La acest eveniment elevii au prezentat cultura și obiceiurile unor țări din lume precum: Mexic, Grecia, Maroc, Italia, Olanda, România, Rusia și Spania, făcând cunoscută limba, tradițiile, noțiuni despre geografia și organizarea politică a statelor. Mai mult decât atât au pregătit mâncăruri specifice, au reprezentat culturi diferite prin costumele naționale cu care erau îmbrăcați cât și prin dansuri și cântece în limba țării prezentate.

Consider că acest fel de eveniment este o îmbogățire culturală foarte importantă pentru copiii noștri, în societatea globalizată din ziua de astăzi. Această deschidere ajută elevii să se confrunte fără "frică" cu culturi diferite într-un mod ludic și artistic, devenind noi cetățeni ai planetei, formând o mare familie.

Sper să mai fie organizate de către Școala Gimnazială "Dominic Stanca" astfel de activități culturale.” - *Chiara Giammattei, părinte*

Prof. Miron Szidonia

ACTIVITĂȚI ÎN CADRUL PROIECTULUI „ȘCOALA ALTFEL”

6-10 aprilie 2015

Primul ajutor – parteneriat cu Asociația ”Samaritenii Orășteni” și SMURD – CP - VII

Excursie la Sighișoara – clasele V A, VII A, VII B

Micii olari – clasa a VI-a C

Activități de ecologizare – clasa a VIII-a B

Primul meu șorț - clasa a VI-a C

Expoziție cu lucrări Quilling – clasa a VIII-a B

Campionat de fotbal – clasele gimnaziale

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

1. ADAMESCU GEORGIANA, clasa a VII-a A
2. DÎNȘOREAN RAUL, clasa a VIII-a B
3. HANCHEȘ DENISA, clasa a VI-a C
4. FILIPESCU EUGEN, clasa a VIII-a B
5. VARGA ALEXANDRA, clasa a VII-a A

Cadre didactice coordonatoare:

*POPA LOREDANA
RUSU IOANA NICOLETA
ROȘU MIRCEA OVIDIU
ȘERBAN ANGELA LILIANA*

Tehnoredactare computerizată:

*ȘERBAN ANGELA LILIANA
BOCA IULIA*

